

Statsministeren og udtaler derefter: „Der-
 som det kan lykkes Banken fra Andels-
 mejerierne og andre Organisationer inden-
 for Andelsbevægelsen at fremskaffe dette
 Beløb enten til Nedbringelse af Mælke-
 eksportens Gæld, hvilken Vej imidlertid
 efter det foreliggende maa anses ufarbar,
 eller til Imødegaaelse af Bankens Risiko
 paa dette Engagement, vil det formentlig
 efter Omstændighederne være forsvarligt
 at lade Banken fortsætte paa det derved
 skabte Grundlag.“ (*Hans Nielsen: Hør!*).
 Altsaa, der staar her, at hvis man kan faa
 Pengene indenfor Andelsorganisationerne,
 kan man forsvare at lade Banken fort-
 sætte paa det derved skabte Grundlag.
 Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet
 raaber Hør, og jeg vil bede om, at man
 ogsaa hører efter det næste Stykke:
 „Lykkes det derimod kun Banken at skaffe
 en Del af det nævnte Beløb indenfor
 Andelsbevægelsens egne Rammer, saaledes
 at det manglende maa tilskydes fra anden
 Side, mener man det nødvendigt, at det
 overfor Indskyderne af den „fremmede“
 Kapital paapeges, hvilken yderligere Risiko
 der ligger i, at Opgørelsen af Tabet ved
 Mælkeeksporten til $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er op-
 gjort af Banken selv og maa antages kun
 at omfatte de absolut nødvendige Afskriv-
 ninger, og at der paa andre Engagementer
 hviler saa stor Risiko, at Tab kan forudses.“
 Med andre Ord, Bankinspektøren siger her:
 Hvis vi kan faa Pengene indenfor Andels-
 organisationerne, behøver vi ikke at gøre
 opmærksom paa, at der er lidt andre Tab end
 dem, her er Tale om, men skal vi udenfor
 Andelsorganisationerne, skal vi ud og have
 Penge andre Steder fra, da bliver det nød-
 vendigt for os at gøre opmærksom paa det.
 Jeg vil gerne spørge den ærede Minister,
 om han virkelig mener, at man overfor
 Andelsfolkene i Danmark kan sige, at faar
 man Penge hos dem, behøver man ikke at
 gøre opmærksom paa de yderligere Tab,
 der er lidt, men skal man ud og have
 fremmed Kapital, maa man anse det for
 nødvendigt at gøre opmærksom derpaa.
 Jeg forstaaer ikke, at en saadan Indstilling
 kan gøres, og jeg forstaaer langt mindre,
 at det bliver den, der lægges til Grund af
 den højtærede Minister. Og ikke nok her-
 med, men samtidig med dette stiller ved-
 kommende Embedsmand et Kompromis-
 forslag, der gør det endnu vanskeligere for
 Andelsorganisationerne at sige nej, idet det
 bliver stillet op, at Nationalbanken er vil-
 lig til at give 3 Mill. Kr. Det kommer
 selvfølgelig til at virke som et Slags Træk-
 plaster overfor de øvrige, medens Forhol-

det er det, at man kun maa komme med
 Trækplasteret, naar man fra vedkommen-
 des Side anser det for absolut forsvarligt
 og berettiget at komme med det, og det
 ved man endnu ikke. Denne Indstilling
 har den højtærede Minister fulgt, og den
 højtærede Minister stod oven i Købet Fad-
 der til det Forslag, der kom fra Bankinspek-
 tøren Side. Ministeren var bekendt med, at
 disse Oplysninger ikke skulde frem for Offent-
 ligheden, Ministeren var bekendt med, at
 de skulde skjules. Jeg maa derfor spørge:
 Har den højtærede Minister gjort Lederne
 af Andelsorganisationerne bekendt med den
 Anskuelse, at man ikke behøvede at op-
 lyse om disse Tab, naar man kunde faa
 Pengene indenfor Andelsorganisationerne?
 Har Ministeren gjort Lederne bekendt med,
 at Bankinspektøren Opgørelse paa 15,2
 Mill. Kr. var det rigtige, men 8 Mill. Kr.
 var forkert? Har Ministeren gjort Lederne
 bekendt med, at der var taget Forbehold
 ogsaa med Hensyn til andre Engagemen-
 ter? Det maa vi dog bede om at faa en
 udtrykkelig Besvarelse af.

Jeg skal derefter gaa over til at se
 paa selve Bankinspektøren Virksomhed,
 saaledes som den foreligger ifølge de Med-
 delelser, vi har nu. Vi saa under første
 Behandling, at den ærede Ordfører for
 Socialdemokratiet, Hr. Hans Nielsen, meget
 stærkt angreb Bankinspektøren, saa stærkt,
 at jeg tænkte ved mig selv: hvordan kan
 det dog gaa, naar Ordføreren for Rege-
 ringspartiet angriber en Embedsmand saa
 stærkt? Jeg tror ikke, Ordføreren paa det
 Tidspunkt har været klar over, at alt det,
 Bankinspektøren har gjort, har han indbe-
 rettet til sin Minister, det har han mundtlig
 og skriftligt forhandlet med sin Minister om
 — thi i saa Tilfælde vilde Ordføreren jo ikke
 have kunnet optræde saa kraftigt overfor
 Bankinspektøren, saa var det nødvendigt
 at tage Ministeren med. Ministeren for-
 svarede Bankinspektøren med den mærke-
 lige Forklaring, som vi alle faldt over
 under første Behandling, at en Bankinspek-
 tørs Opgave jo ikke er at være absolut
 pessimistisk, og derfor kunde man godt
 forstaa, at der kunde komme forskellige
 Anskuelser frem i to forskellige Opgørel-
 ser, naar den ene var lavet med Bankens
 Trivsel for Øje, den anden med Likvidation
 for Øje. Der var ingen — jeg tror,
 jeg tør sige, heller ikke indenfor Rege-
 ringspartiet — der forstod denne Forskel,
 thi vi var alle klare over, at de to Op-
 gørelser, der var Tale om, netop var fore-
 taget med en levende Bank for Øje, og
 at Bankinspektøren havde været med til